

SVETAC TJEDNA

Sveti Bruno, svećenik, opat, utemeljitelj Karuzijanaca (1030. - 1101.)

Sveti Bruno, osnivač kartuzijanskoga reda, rodio se oko god. 1030. u Kölnu. O obitelji iz koje potjecao i o njegovu djetinjstvu jedva da se što pouzdano znade. No zato znamo jako dobro koliko toga o njegovu školovanju i odgoju jer nam jedan odličan ljetopis iz XII. stoljeća govori da je Bruno stekao temeljito poznavanje duhovne i religiozne literature. Nauke je započeo u kolegijatskoj crkvenoj školi Sv. Kuniberta u svom rodnom gradu. Zatim je pošao u Reims na daljnje usavršavanje u naukama i ondje s uspjehom završio studij. Odlučio se tada posvetiti posve duhovnome staležu i tako svoje znanje upotrijebiti u službi Crkve. Sveti Bruno je bio veoma ozbiljan klerik pa je brzo postao i kanonik katedrale u Reimsu. Kao kanonik dobio je nalog da predaje takozvane »artes liberales« – slobodne vještine, među njima gramatiku, retoriku, logiku, filozofiju, a onda i svetu teologiju. Naslijedivši godine 1056. profesora Herimanna, preuzeo je i vodstvo biskupske škole. Kasnije, to jest god. 1075., postao je napokon kancelar svoga nadbiskupa u Kölnu. Sveti Bruno je kao profesor oduševljavao učenike, među kojima se nalazio i kasniji papa Urban II. Učenici su svoga učitelja poštivali kao veoma učenika i ozbiljnog učenjaka. Međutim, on sam bijaše nezadovoljan samim sobom i onim što je radio. Želja ga je vukla prema nečemu savršenijem. Promatrajući tadašnje prilike među višim klerom u Crkvi, odlučno se stavio na stranu pape Grgura VII. koji je svom odlučnošću želio u Crkvi načiniti red i osloboditi je od nedostojnih službenika. Jedan je takav bio i Manassēs, nadbiskup u Reimsu, čovjek bez obrazovanja i religioznog duha, koji je svetogrdnom kupnjom ili simonijom došao na nadbiskupsku stolicu. Tu je čast za pozamašnu svotu bio kupio od francuskoga kralja Filipa I. Njemu je tu čast, izopćivši ga, oduzeo papin legat, a ponudio je Brunu, a on je tu privlačnu ponudu odbio. A zašto? – Promatrajući žalosne prilike u Crkvi, Bruno je načinio zavjet da će ostaviti svijet te živjeti životom Kristovih siromaha. Tako su se, naime, nazivale skupine pustinjača koji su se povlačili u šumovite predjele te ondje živjeli ili u posvemašnjoj osamljenosti ili ipak pod jednim zajedničkim pravilom. Njihov kruh svagdašnji bijaše: siromaštvo, pokora i samoća. Bruno je u proljeće god. 1084. pošao na put prema Alpama da ondje potraži prikladno samotno mjesto. Našao ga je u masivu La Grande Chartreuse te se ondje sa šest istomišljenika odlučio nastaniti i provoditi pustinjački život. I tako se na uzvisini od 1175 metara rodila prva kartuzija koja je bez nekog posebnog pravila željela slijediti veliku pustinjačku tradiciju. Sveti Bruno, osnivač prve kartuzije, morao je teška srca god. 1090. napustiti svoju samoću jer ga je k sebi za savjetnika pozvao negdašnji njegov učenik papa Urban II. Svoju je malu kartuzijansku zajednicu prepustio brizi magistra Landuina iz Toskane. Jedno je vrijeme s Papom boravio u Rimu, no kad je ondje iz političkih razloga postalo opasno prebivati, pošao je skupa s njime u južnu Italiju koja je tada bila pod vlašću Normana. Papa je ondje Bruna htio učiniti biskupom u Reggiju, no Bruno, pun čežnje za samoćom opet je ponuđenu biskupsku mitru otklonio. Papa je poštivao njegovu želju te mu dopustio da uz pomoć grofa Rogera osnuje novu kartuziju Santa Maria della Torre u biskupiji Squillace. Čar je te nove kartuzije opisao u jednom glasovitom pismu. U njoj je Bruno i umro 6. listopada 1101. Kad je god. 1193. ta kartuzija dokinuta, svečeve su relikvije prenijeli u crkvu obližnjega samostana San Stefano. Bruna je službeno proglasio svetim god. 1514. papa Leon X. Svetac je osnivač jednoga od najstrožih redova u Crkvi. Kao norma života kartuzijancima ipak služi benediktinsko pravilo, ali postroženo potpunom šutnjom i uzdržavanjem od mesne hrane. Kartuzijanci se hrane kruhom, povrćem, a za piće služi im voda. Oni su kroz sva stoljeća nastojali ostati vjerni idealu svoga utemeljitelja pa je o njima nastala glasovita latinska poslovice: »Cartusia numquam reformata, quia numquam deformata« – Kartuziju nikad nije trebalo obnavljati, jer se nikad nije izrodila. Svetoga su Bruna njegovi suvremenici nazivali svjetlom Crkve, cvijetom klera, slavom Njemačke i Francuske. On je to i zaslužio po svojim osobnim vrlinama, ali i po svome velikom djelu, osnutku kartuzijanskoga reda. Stoga, braćo moja, nek vam važi kao sigurno i dokazano da će svatko, tko god se služio tim poželjnim dobrom pa ga na bilo koji način napustio, žaliti do kraja. Naravno, ako je u njemu bio neki obzir ili briga oko spasenja vlastite duše. Štije se kao zaštitnik od kuge.



NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ ŽUPE

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

**DVADESET I SEDMA NEDJELJA KROZ
GODINU - 05.10.2014. - GODINA II., BR.6**



“Vinograd će iznajmiti drugim vinogradarima.”

Čitanje svetog Evangelja po Mateju

U ono vrijeme: Reče Isus glavarima svećeničkim i starješinama narodnim: »Drugu prisposobu čujte! Bijaše neki domaćin koji posadi vinograd, ogradi ga ogradom, iskopa u njemu tjesak i podiže kulu pa ga iznajmi vinogradarima i otputova. Kad se približilo vrijeme plodova, posla svoje slugе vinogradarima da uzmu njegov urod. A vinogradari pograbe njegove slugе pa jednoga istukoše, drugoga ubiše, a trećega kamenovaše. I opet posla druge slugе, više njih nego prije, ali oni i s njima postupiše jednako. Naposlijetku posla k njima sina svoga misleći: 'Poštovat će mog sina.' Ali kad vinogradari ugledaju sina, rekoše među sobom: 'Ovo je baštinič! Hajde da ga ubijemo i imat ćemo baštinu njegovu!' I pograbe ga, izbace iz vinograda i ubiju. Kada dakle dođe gospodar vinograda, što će učiniti s tim vinogradarima?« Kažu mu: »Opake će nemilo pogubiti, a vinograd iznajmiti drugim vinogradarima što će mu davati urod u svoje vrijeme.« Kaže im Isus: »Zar nikada niste čitali u Pismima: Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni. Gospodnje je to djelo - kakvo čudo u očima našim! Zato će se - kažem vam - oduzeti od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove!«

Riječ Gospodnja Mt 21, 33-43

Misli za današnje evanđelje

Isus, kamen zaglavni

Za evanđelje imamo Matejevu verziju parabole o vinogradarima ubojicama. Oni odbijaju dati vlasniku njegov dio uroda do te mjere da neke njegove izaslanike zlostavljaju, neke kamenuju, a na kraju ubijaju i njegova sina. Isus ovom parabolom najavljuje svoju nasilnu smrt te navodi Psalam 118 o kamenu koji odbacuju graditelji, a Bog ga čini kamenom zaglavnim. Predviđajući univerzalnost svoga pokreta, Isus na kraju najavljuje da će se povijesnim vinogradarima oduzeti kraljevstvo Božje i dati narodu koji donosi plodove kraljevstva. Na ovoj liturgiji obnavljamo vjernost Isusu, kamenu ugaonom, i spremnost da donosimo plodove kraljevstva Božjega.

[Pitanja za tiho razmišljanje:](#)

1. Jesam li zahvalan Bogu za ovo što jesam ili sanjam neke idealnije prilike?
2. Jesam li zauzeti radnik u vinogradu Božjem koji je Crkva i moje konkretne životne prilike?

Misne nakane kroz tjedan

06.10. Ponedjeljak – Sv. Bruno, prezbiter

07:30 = Mile Rendulić, Đulijano Kocijančić

18:00 = Jadranka i Darko Bajt

07.10. Utorak - Ruža, Rozalija

07:30 = Jela i Josip Matasić

18:00 = Dragutin Pudina; Miroslav, Ana i Karlo Cipčić; Stipe, Radoslav i ob. Pašalić

08.10. Srijeda – Demetrije, Dan neovisnosti u Republici Hrvatskoj

07:30 = Ljubica i Ivan Hrsinjak

11:00 = sv. misa za pripadnike 2. gardijske brigade Gromovi

18:00 = Željko Bogdanović; zahvala za dar života

09.10. Četvrtak – Sv. Dionizije; Sv. Ivan Leonardi

07:30 = Veronika Moćan

18:00 = Mihael Hrvoj

10.10. Petak – Danijel, Samuel

07:30 = Dragutin i ob. Fot

18:00 = Juraj Britvec; obitelj Županac, Kućas, Šebuk, Jurković; Dragica Grdušić; Dragutin Podvinski

18:00 = Zaziv Duha Svetoga za početak akademske godine u župi Presvetoga Trojstva

11.10. Subota - Filip, Gaudencije

07:30 = Mira i Vladimir Horvatić; Rudolf i Ana Štimac

12.10. Nedjelja – 28. Nedjelja kroz godinu

09:00 = Mara Prpić, Veronika i Mato Jelkovic

10:30 = župna sveta misa, *krštenje Lea Šlat*

18:00 = Nino i Milena Katić

Ženidbeni navještaj u župi prebivališta:

- **Tomislav Šikić**, sin Ferdinanda i Ružice r. Čurjak, tehnički rukovoditelj, I. Meštrovića 1a, župa Novi Centar i **Martina Prašin**, kći Ivana i Jadranke r. Matan, viši ekonomist, Bohinjska 1, župa Dubovac. Vjenčanje će biti 11.10.2014. na Dubovcu.

Župni vjeronauk

KRIZMANICI

Srijeda - O.Š. Grabrik - 8.a. i 8.c. u 9:00h ili 15:00 sati

8.b. i 8.d. u 10:00h ili 16:00 sati

Četvrtak - O.Š. Braće Seljan i Dubovac u 9:00 ili 15:00 sati

PRVOPRIČESNICI

Subota u 9:00 i 10:00 sati

DRUGI RAZREDI

Subota - Grabrik 2.a. i 2.b. i Braće Seljan u 9:00 sati

Grabrik 2.c. i 2.d. i Dubovac u 10:00 sati

SEDMI RAZREDI

Braće Seljan i Dubovac - Petak u 15:00 ili 9:00 sati

Grabrik - Utorak 7.d. u 9:00 ili 15:00 sati

Srijeda 7.c. u 9:00 ili 15:00 sati

Četvrtak 7.b. u 9:00 ili 15:00 sati

Petak 7.a. u 8:00 ili 14:00 sati

Samo rad... ništa odmor!?!

Prije mnogo godina živio car koji je rekao svom podaniku da će mu pokloniti onoliko zemlje koliko je na konju objaše. Čovjek je hitro skočio na konja i jahao što je brže mogao. Iako je bio ogladnio i ožednio, ipak nije stajao jer je želio imati što više zemlje. Kad je mislio da je dovoljno odjahao, bio je toliko umoran da je bio na izmaku snage, tj. pred smrt. Tada se zapitao zašto se toliko silio i želio toliko zemlje? Sada kad umire, treba mu samo nekoliko kvadrata zemlje za ukop. I mi se ubijamo da zaradimo više novca, nastojimo biti netko i nešto da bi ljudi vidjeli naš uspjeh. Često zanemarujemo zdravlje; nemamo vremena za naše najbliže; ne cijenimo dovoljno ljepotu koja nas okružuje niti hobije u kojima uživamo. Jednog dana uočiti ćemo da nam i nije toliko toga potrebno, no ne možemo vratiti vrijeme koje smo propustili. Život nije samo novac ni društveni ugled. Život nije samo posao! Život treba biti ravnoteža rada i igre, obitelji i osobnog vremena. Svako sam odlučuje koja će strana prevagnuti. Potrebno je znatio odrediti prioritete, uvidjeti kad čovjek treba načiniti kompromis.

Pazi na svoje misli... one postaju riječi.

Pazi na svoje riječi... one postaju djela.

Pazi na svoja djela... ona postaju navike.

Pazi na svoje navike... one postaju karakter.

Pazi na svoj karakter... on postaje tvoja sudbina.

Učitelj

Početak listopada spominje se Svjetski dan učitelja. Katkada to doista bude samo spomen, a uglavnom se šutke prijeđe preko tog važnog dana i svega onoga što učiteljski poziv u sebi nosi. Važnost i vrijednost učitelja u našem društvu nisu upitni, nego odnos društva prema njima. I o tome, čini se, ništa nova posuncem. Već je Čehov u svoje vrijeme u Rusiji upozoravao na loš odnos društva prema učiteljima i čini nam se kao da piše u našem vremenu i opisuje naše društvo. Ovo je zapisao krajem 19. st.: Kad biste znali kako je potreban ruskom selu dobar, pametan, obrazovan učitelj! Kod nas u Rusiji neophodno je potrebno da mu se stvore naročiti uvjeti, i to treba učiniti što prije, ako shvatimo da će se bez širokog obrazovanja naroda država raspasti kao kuća napravljena od loše pečene opeke. Učitelj treba da bude artist, umjetnik, vatreno zaljubljen u svoje djelo... Gladan je, zatucan, preplašen mogućnošću da izgubi komad kruha. A trebalo bi da bude prvi čovjek u selu, da bi mogao odgovoriti seljaku na sva pitanja... I da se nitko ne smije derati na njega... i ponižavati njegovu ličnost, kao što kod nas svi čine... Besmisleno je tako ništavno plaćati čovjeka koji je pozvan da odgaja narod - razumijete li? Odgajati narod! Nekoć je učitelj u njestu bio vrlo važna i cijenjena osoba koja je davala određeni ton u mjestu, "odgajala narod" kako je rekao Čehov. Danas više nije tako. Ali profesija učitelja ostaje i dalje važna, jer odgaja djecu i mlade koji su budućnost naroda. Koliko je danas teško biti učitelj, to znaju oni koji su se za to školovali, a ne nalaze posao, oni koji u tom poslu rade, a nisu dovoljno plaćeni, oni koji su u razredu izvrgnuti nasilju učenika, a katkad i roditelja, oni koji u razredu moraju zaboraviti svoje probleme kako bi stvarali ozračje u kojem učenici mogu učiti... Unatoč svemu, učitelj vjernik, koji osjeća taj poziv i prihvaća ga, treba i može uvijek učiti od Isusa, jedinog Učitelja čija je komunikacija s drugima bila uvijek "od srca k srcu". To znači da trajno treba biti svjestan da pred sobom ima osobu, učenika kojega treba učiti i od kojega i sam može uvijek nešto naučiti. Hvala dragi učitelji, na svemu što činite za dobro naše djece, mladih i društva.